

התחייב להשקיע בסטארט-אפ וחזר בו: ישלם לחברה 2 מיליון שקל

משקיע צעיר, שחתם על מסמך בו התחייב להשקיע 700 אלף דולר בחברת סטארט-אפ שבבעלות ישראלית, העביר לה רק חלק קטן מההשקעה. ביהמ"ש דחה את בקשתו לבטל את התחייבותו

עו"ד שירלי קדם בן עמי 01.06.16 16:28

בין השנים 2007-2008 התעניין בחור ישיבה צעיר כבן 30, בן למשפחה בעלת ממון, בהשקעה בחברת סטארט-אפ בשם angstorm technologies, השייכת לישראלים ועוסקת בשיווק מכשיר ייחודי לזיהוי חומרים נדיפים.

בין הצדדים נוהל משא ומתן ארוך, במסגרתו נחתמו חמישה מזכרי הבנות. במזכר האחרון, שנחתם ביולי 2008, נקבע שכל המזכרים הקודמים בטלים, ושסכום ההשקעה המקורי, שעמד על למעלה מ-13 מיליון דולר, יופחת ל-700 אלף דולר, שישולמו בשני שלבים. בתמורה יקבל המשקיע חלק ממניות החברה.

אלא שבסופו של דבר המשקיע העביר לחברה כ-213 אלף דולר והתחמק מיתר התחייבויותיו. באפריל 2011 היא הגישה נגדו תביעה לתשלום ההשקעה החסרה, אולם הנתבע התכחש למחויבותו והעלה טענות רבות נגד תוקפו של המזכר האחרון.

בכלל זה טען הנתבע כי חתימת יו"ר הדירקטוריון זויפה, כי חתם בשם בעלי הון אחרים והיה על החברה לתבוע אותם, וכי סעיף "העדר תביעות" שקבע כי החברה לא תוכל לתבוע אותו אם לא ישקיע, ונכלל במסמך ההבנות הראשון, חל גם על האחרון.

עוד טענה שהעלה הייתה כי התובעת עצמה הפרה את התחייבויותיה: בעוד שהוצג לו כי רק ליזם יש זכויות על הפטנט, התגלה לו כי הזכויות שייכות לעוד אנשים. מעבר לכך, הוא השקיע במוצר רק לנוכח הפוטנציאל הכלכלי הרב במישור הבטחוני, אלא שמיזם זה כשל.

למה שתזייף מסמך לטובתה?

סגנית נשיא בית משפט השלום בירושלים, השופטת דורית פיינשטיין, בחנה האם מזכר ההבנות האחרון מחייב את המשקיע או שניתן לבטלו אף שהנתבע מעולם לא הודיע לתובעת על ביטולו. השופטת דחתה בפסק הדין את טענות הנתבע בזו אחר זו, תוך שהתרשמה כי "מדובר באדם מניפולטיבי מאוד, שהאמת אינה נר לרגליו".

כך למשל, בנוגע לטענת הזיוף, השופטת האמינה לעדי התובעת, שהסבירו כי יו"ר הדירקטוריון היה חולה בתקופת החתימה (לימים האיש נפטר) והסמיך אותם לחתום בשמו. בנוסף, השופטת תהתה: איזה אינטרס היה לתובעת לזייף מסמך שלא מרע את מצבה ולא פוגע בזכויותיה?

צילום: אתר בית המשפט

השופטת דורית פיינשטיין, סגנית נשיא בית משפט השלום, בית שמש

באשר לטענה כי הנתבע חתם בשם "בעלי הון", השופטת קבעה כי אין בשום מקום אזכור לכך שהנתבע הוא שליח של מישהו. הוא חתום על המסמך בעצמו והוא קיבל עליו את ההתחייבויות באופן אישי.

הנתבע אמנם טען שהוא בסך הכל "בחור ישיבה" אלא שמנגד באו עדויות התובעים, שהבהירו כי הנתבע בן למשפחה אמידה ונוהג להשקיע במיזמים שונים. השופטת הוסיפה ודחתה את הטענה הנסמכת על סעיף היעדר התביעות שהופיע במזכר הראשון, שבוטל לאחר מכן. מעבר לכך, היא קיבלה את גרסת התובעת, שלפיה הסעיף הושמט מטעמי היגיון כלכלי, כיוון שסכום ההשקעה הצטמצם מאוד.

כמו יתר הטענות גם הטענה כי התובעת הפרה התחייבויותיה נדחו. ראשית, לא הוכח כי יש לאנשים אחרים זכויות במוצר. שנית, השקעה בחברת הזנק היא סיכון, ולכן גם אם המיזם הביטחוני נכשל – מה שלא הוכח – זהו הסיכון שהמשקיע לקח על עצמו.

בסיכומו של דבר השופטת קבעה כי מזכר ההבנות מחייב וקיבלה את התביעה במלואה. הנתבע חויב לשלם לתובעת 1,946,000 שקל בתוספת הוצאות משפט של 25,000 שקל ו-100,000 שקל עבור שכר טרחת עורך דין.

• שמות באי הכוח לא צוינו בפסק הדין

[לפסק הדין](#)

* [עורכת דין שירלי קדם בן עמי עוסקת במשפט מסחרי ובדיני חוזים](#)

** הכותבת לא ייצגה בתיק

*** המידע המוצג במאמר זה הוא מידע כללי בלבד, ואין בו כדי להוות ייעוץ ו/או חוות דעת משפטית. המחברת ו/או המערכת אינם נושאים באחריות כלשהי כלפי הקוראים, ואלה נדרשים לקבל עצה מקצועית לפני כל פעולה המסתמכת על הדברים האמורים.

באדיבות אתר המשפט הישראלי "[פסקדין](#)"